

[Strona Główna](#) > ... > [Sprawy Rodzinne I Dziedziczenie](#) > [Prawo Spadkowe](#) > [Prawo Spadkowe](#) > [Luxembourg](#)

Prawo spadkowe

 Luksemburg

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

To zestawienie informacyjne zostało opracowane we współpracy z [Radą Notariatów Unii Europejskiej \(CNUE\)](#).

1 W jaki sposób dokonuje się rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (testament, testament wspólny, umowa dotycząca dziedziczenia)?

Przy dokonywaniu rozrządzenia na wypadek śmierci (*disposition à cause de mort*) należy przestrzegać między innymi reguł przedstawionych poniżej.

Przed wszystkim spadkodawca musi być w pełni władz umysłowych. Testamentu nie może sporządzić osoba ubezwłasnowolniona. Do małoletnich mają zastosowanie przepisy szczególne, służące przede wszystkim ochronie ich majątku.

Oprócz tego niedozwolone jest sporządzanie niektórych rodzajów testamentów, na przykład testamentów wspólnych (*testaments conjoints*). To samo dotyczy umów o dziedziczenie (*pactes successoraux*).

Art. 969 [kodeksu cywilnego](#) (*Code Civil*) wymienia następujące formy testamentu przewidziane w luksemburskim prawie spadkowym:

- testament holograficzny (*testament olographe*);
- testament sporządzony w formie aktu notarialnego (*testament par acte public* lub *testament authentique*);
- testament tajemny (*testament mystique*).

W zależności od wybranej formy testamentu stosuje się różne procedury i metody postępowania.

Testament holograficzny

Testament holograficzny to testament spisany w całości odręcznie przez spadkodawcę, opatrzony datą oraz własnoręcznym podpisem.

Zaletą tego rodzaju testamentu jest łatwość jego sporządzenia. Jego wadą jest to, że może zaistnieć sytuacja, w której spadkodawca sporządzi testament holograficzny i nie poinformuje nikogo o jego istnieniu. Może się wówczas okazać, że po śmierci spadkodawcy taki testament nie zostanie odnaleziony.

Oprócz tego istnieje ryzyko sfalszowania lub zniszczenia testamentu holograficznego. Ponadto nieczytelny, niejednoznaczny lub niekompletny testament holograficzny może się okazać nieważny. W tym kontekście należy zauważyć, że nawet niedokładne określenie daty w testamencie holograficznym może pociągnąć za sobą jego nieważność. Testament tego rodzaju można również podważyć ze względu na wady materialnoprawne (*vices de fond*).

W interesie spadkodawcy leży więc nie tylko upublicznienie istnienia testamentu oraz miejsca jego

przechowywania, lecz także zadbanie o to, by sporządzony testament był ważny.

Spadkodawca może upublicznić istnienie testamentu holograficznego informując o nim zaufane osoby lub dokonując, za odpowiednią opłatą, wpisu najważniejszych informacji o testamencie (takich jak imię i nazwisko spadkodawcy, jego adres oraz miejsce, w którym złożył testament) do centralnego rejestru testamentów (*registre central des dispositions de dernières volontés*). Rejestr ten ma formę banku danych; prowadzi go Administracja ds. Rejestrów i Nieruchomości (*Administration de l'Enregistrement et des Domaines*) – zob. dalej.

Aby testament był ważny, musi zostać w całości spisany odręcznie przez spadkodawcę oraz zostać opatrzony datą i podpisem spadkodawcy. W związku z powyższym zaleca się skorzystanie z porady specjalisty zajmującego się prawem spadkowym – na przykład notariusza (*notaire*) – który zadba o to, aby konkretne rozrządzenie na wypadek śmierci było ważne.

Testament sporządzony w formie aktu notarialnego

Testament w formie aktu notarialnego sporządza się w obecności dwóch notariuszy lub jednego notariusza i dwóch świadków.

Ta forma testamentu posiada znaczną przewagę nad testamentem holograficznym.

Po pierwsze, notariusz, do którego udaje się spadkodawca, służy poradą prawną, dzięki czemu ostatnia wola spadkodawcy nie będzie obarczona błędem formalnym ani wadą materialnoprawną i testament pozostanie ważny.

Po drugie, ponieważ testament w formie aktu notarialnego deponuje się u notariusza, jego treść pozostaje tajemnicą do śmierci spadkodawcy, kiedy to zostaje ona ujawniona. Należy również zauważyć, że do obowiązków notariusza sporządzającego testament należy wpisanie do rejestru testamentów kluczowych elementów sporządzonego testamentu.

Testament tajemny

Testament tajemny (*testament mystique* lub *testament secret*) to akt spisany przez spadkodawcę lub przez inną osobę, umieszczony w zamkniętej i zapieczętowanej kopercie, a następnie zdeponowany u notariusza w obecności dwóch świadków lub drugiego notariusza. Notariusz, któremu powierzono testament tajemny, sporządza akt notarialny potwierdzający fakt zdeponowania testamentu (*acte de souscription*). Oryginał aktu można zdeponować u notariusza (*acte en minute*) lub wydać spadkobiercy (*acte en brevet*).

Notariusz przyjmuje testament tajemny na przechowanie, co uniemożliwia podmienienie lub sfalszowanie testamentu.

Testament tajemny, tak samo jak testament w formie aktu notarialnego, umożliwia utrzymanie rozrządzeń dokonanych przez spadkobiercę w tajemnicy. Ze względu na fakt zdeponowania testamentu tajemnego u notariusza, zostanie on odnaleziony po śmierci spadkodawcy.

Sporządzenie przez notariusza aktu notarialnego potwierdzającego zdeponowanie testamentu tajemnego w momencie jego otrzymania nie oznacza jednak, że testament ten jest ważny. Wręcz przeciwnie, nawet jeżeli testament tajemny sporządzono i złożono u notariusza z zachowaniem wszelkich obowiązków formalnych, może on być mimo tego nieważny ze względu na wadę materialnoprawną. W istocie, ze względu na fakt, że testament tajemny powierza się notariuszowi w zamkniętej i zapieczętowanej kopercie, notariusz nie jest w stanie zapewnić jego ważności pod względem materialnoprawnym.

W Luksemburgu możliwość sporządzenia testamentu tajemnego wykorzystuje się rzadko.

2 Czy należy ten dokument zarejestrować, a jeżeli tak, w jaki sposób?

W Luksemburgu istnieje odpowiednio obowiązek lub możliwość wpisania kluczowych elementów niektórych testamentów do rejestru testamentów (zob. również odpowiedź na poprzednie pytanie). Dokonanie takiego wpisu jest obowiązkowe w przypadku testamentów sporządzonych w formie aktu notarialnego, testamentów tajemnych oraz testamentów holograficznych oddanych notariuszowi na przechowanie. Ta sama zasada odnosi

się do wycofania, odwołania oraz innych zmian tych testamentów. Wpisanie testamentu holograficznego przechowywanego przez osobę fizyczną do rejestru nie jest obowiązkowe.

Rejestr nie służy do przechowywania testamentów ani ich treści. Wpis obejmuje wyłącznie imię i nazwisko spadkodawcy oraz, w odpowiednich przypadkach, imię i nazwisko jego małżonka, datę i miejsce urodzenia spadkodawcy, jego numer identyfikacyjny, zawód, adres zamieszkania, charakter oraz datę sporządzenia aktu, którego dotyczy wpis, nazwisko i adres notariusza, który otrzymał akt lub który go przechowuje, lub, odpowiednio – w przypadku testamentu holograficznego – nazwiska innych osób lub nazwy instytucji, którym powierzono testament lub wskazanie miejsca, w którym jest on przechowywany.

3 Czy istnieją jakieś ograniczenia dotyczące rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (np. zachówek)?

Tak, luksemburskie prawo spadkowe przewiduje ograniczenia swobody rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci.

Chodzi o zachówek (*réserve héréditaire*), który uniemożliwia wydziedziczenie niektórych spadkobiorców ustawowych (*héritiers légaux*) w drodze darowizny (*donation*) lub testamentu.

Zgodnie z prawem luksemburskim zachówek (*part réservataire*) przysługuje jedynie zstępnym zmarłego (jego dzieciom lub – jeżeli zmarły one przed spadkodawcą – dzieciom tych dzieci).

Wysokość zachowku jest równa połowie masy spadkowej (*masse successorale légale*), jeżeli zmarły pozostawił jedno dziecko, $\frac{2}{3}$ masy spadkowej, jeżeli pozostawił dwoje dzieci oraz $\frac{3}{4}$, jeżeli pozostawił troje lub więcej dzieci.

Można zrzec się prawa do zachowku. Zrzeczenie się (*renonciation*) prawa do zachowku musi zostać wyrażone w sposób wyraźny, poprzez złożenie odpowiedniego oświadczenia w sekretariacie sądu (*greffe du tribunal*) właściwego dla miejsca otwarcia spadku. Oświadczenie to wpisuje się do specjalnego rejestru.

4 W przypadku braku rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci – kto jest uprawniony do dziedziczenia i w jakich częściach?

Gdy nie ma testamentu dziedziczenie następuje na podstawie przepisów ustawy.

Co do zasady porządek dziedziczenia jest następujący:

- zstępni (dzieci, wnuki);
- pozostający przy życiu małżonek;
- matka i ojciec, wraz z rodzeństwem zmarłego oraz zstępnymi rodzeństwa;
- pozostali wstępni (dziadkowie, pradziadkowie itd.);
- pozostali krewni w linii bocznej (wujowie/stryjowie, ciotki, siostrzeńcy, siostrzenice, bratankowie, bratanice itd.);
- Skarb Państwa.

W ramach przedstawionego powyżej porządku dziedziczenia mogą wystąpić różne sytuacje.

Sytuacja 1: zmarły pozostawił małżonka i dzieci (lub wnuki)

Pozostający przy życiu małżonek oznacza małżonka, w stosunku do którego nie orzeczono rozwodu ani też nie wydano prawomocnego wyroku w sprawie o separację.

Spadek przypada w równych częściach dzieciom zmarłego, proporcjonalnie do ich liczby, z zastrzeżeniem praw przysługujących pozostającemu przy życiu małżonkowi.

Przykład:

Jeżeli zmarły pozostawił jedno dziecko, dziedziczy ono cały spadek, z zastrzeżeniem praw przysługujących pozostającemu przy życiu małżonkowi.

Jeżeli zmarły pozostawił dwoje dzieci, dzielą one spadek między siebie, również z zastrzeżeniem praw przysługujących pozostającemu przy życiu małżonkowi.

W takim przypadku pozostający przy życiu małżonek może dokonać wyboru pomiędzy:

- prawem użytkowania (*usufruit*) budynku, w którym małżonkowie zamieszkiwali wspólnie, oraz znajdujących się w nim przedmiotów urządzenia domowego, pod warunkiem że budynek w całości należał do zmarłego albo stanowił przedmiot współwłasności zmarłego i pozostającego przy życiu małżonka oraz
- częścią spadku równą udziałowi w spadku przysługującemu dziecku pochodzącemu z małżeństwa, które otrzymuje najmniejszy udział, przy czym część ta nie może być mniejsza niż jedna czwarta spadku.

Pozostający przy życiu małżonek może dokonać wyboru w terminie 3 miesięcy i 40 dni licząc od dnia śmierci spadkodawcy. Wyboru dokonuje składając oświadczenie w sekretariacie sądu okręgowego (*tribunal d'arrondissement*) właściwego dla miejsca otwarcia spadku. Jeżeli małżonek nie dokona wyboru w tym terminie, domniemywa się, że zdecydował się on na prawo użytkowania.

Jeżeli pozostający przy życiu małżonek wybierze część spadku równą udziałowi dziecka, części przypadające dzieciom zmniejsza się proporcjonalnie, aby umożliwić wyodrębnienie udziału przypadającego temu małżonkowi.

Co się dzieje w sytuacji, gdy dzieci spadkodawcy zmarły przed nim, ale pozostawiły zstępnych?

W takim przypadku zastosowanie ma zasada reprezentacji (*représentation*). Zstępni zmarłego dziecka (czyli wnuki spadkodawcy) dzielą między siebie udział w spadku przypadający na ich rodzica.

Innymi słowy otrzymują oni cały udział, który uzyskałby ich rodzic, gdyby żył w chwili śmierci spadkodawcy.

Co się dzieje w sytuacji, gdy pozostający przy życiu małżonek, który wybrał prawo użytkowania wspólnego domu, zdecyduje się ponownie zawrzeć związek małżeński?

W tym przypadku dzieci – lub, odpowiednio, wnuki, jeżeli jedno z dzieci zmarło przed spadkodawcą – mogą jednomyślnie żądać przekształcenia prawa użytkowania w kapitał (*conversion en capital*).

Wysokość kapitału musi odpowiadać wartości prawa użytkowania, która zależy między innymi od wieku użytkownika.

O przekształcenie należy wystąpić do sądu w terminie 6 miesięcy od wstąpienia przez pozostającego przy życiu małżonka w związek małżeński. Jak wspomniano powyżej, wniosek muszą złożyć wszystkie dzieci lub, odpowiednio, wnuki.

Jeżeli dzieci nie osiągnęły porozumienia w sprawie wniosku o przekształcenie prawa użytkowania w kapitał, wówczas sąd orzeka według własnego uznania.

Sytuacja 2: zmarły nie pozostawił dzieci, a jedynie małżonka

Jeżeli zmarły nie pozostawił ani dzieci, ani ich zstępnych, pozostający przy życiu małżonek ma pierwszeństwo przed wszystkimi wstępnymi zmarłego i w związku z tym dziedziczy całość spadku niezależnie od tego, czy ponownie zawarł związek małżeński.

Pozostający przy życiu małżonek nie jest jednak spadkobiercą uprawnionym do zachowku (*héritier réservataire*), w przeciwieństwie do dzieci zmarłego. Oznacza to, że jeżeli zmarły nie ma dzieci, pozostający przy życiu małżonek mógłby teoretycznie zostać odsunięty od dziedziczenia w drodze darowizny lub testamentu.

Sytuacja 3: zmarły nie miał ani dzieci, ani małżonka, ale pozostawił rodzeństwo (lub dzieci rodzeństwa)

W tym przypadku należy rozróżnić sytuację, w której przy życiu pozostają rodzice zmarłego, od sytuacji, w której rodzice ci również nie żyją.

Jeżeli rodzice zmarłego pozostają przy życiu, każdemu z nich przysługuje $\frac{1}{4}$ spadku, czyli łącznie rodzice otrzymują połowę spadku.

Rodzeństwo oraz zstępni rodzeństwa dzielą między siebie jego drugą połowę.

Jeżeli przy życiu pozostaje tylko jedno z rodziców zmarłego, osoba ta otrzymuje ¼ spadku, natomiast rodzeństwu i zstępnym rodzeństwa przysługują pozostałe ¾ spadku.

Dzieci zmarłego rodzeństwa (czyli siostrzeńcy, siostrzenice, bratankowie i bratanice zmarłego), dzielą między siebie część spadku przypadającą na rodzica, który zmarł przed spadkodawcą, zgodnie z zasadą reprezentacji.

W ten sposób otrzymują wspólnie część, która przypadłaby ich rodzicowi.

Sytuacja 4: zmarły nie pozostawił dzieci, małżonka, rodzeństwa, siostrzeńca, siostrzenicy, bratanka ani bratanicy, ale jego rodzice pozostają przy życiu

W tej sytuacji cały spadek otrzymują rodzice zmarłego, każde po połowie.

Jeżeli przy życiu pozostaje tylko jedno z rodziców, osoba ta dziedziczy cały spadek po zmarłym dziecku (według zasad opisanych powyżej).

Sytuacja 5: zmarły nie pozostawił dzieci, małżonka, rodzeństwa, siostrzeńca, siostrzenicy, bratanka, bratanicy ani rodziców, a jego pozostali wstępni nie żyją

W takim przypadku za spadkobierców uznaje się wujostwo zmarłego, dziadków wujecznych lub ciotecznych oraz kuzynów i kuzynki, jak również zstępnych tych osób.

Spadek dzieli się na dwie części według linii pokrewieństwa ojca i matki. Krewni należący do każdej z linii otrzymują w sumie połowę spadku.

Do dziedziczenia nie są uprawnieni krewni dalsi niż prawnuki kuzyna lub kuzynki, zarówno w linii matki, jak i w linii ojca. W takiej sytuacji spadek przechodzi na Skarb Państwa i uznaje się go za spadek nieobjęty (*succession en déshérence*).

5 Jaki organ jest właściwy:

5.1 w sprawach dziedziczenia?

Wszczęcie postępowania spadkowego następuje z inicjatywy spadkobiercy lub spadkobierców przed notariuszem wybranym przez spadkobierców lub wskazanym przez spadkodawcę. Postępowanie spadkowe obejmuje wszystkie czynności niezbędne do uregulowania spraw związanych ze spadkiem.

5.2 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu spadku?

Prawo luksemburskie nie wskazuje konkretnego organu, przed którym należy dokonać czynności przyjęcia spadku. Obowiązujące przepisy stanowią, że spadek można przyjąć w sposób wyraźny lub dorozumiany. Przyjęcie spadku w sposób wyraźny oznacza, że dana osoba przyjmuje tytuł lub prawa i obowiązki spadkobiercy na podstawie dokumentu urzędowego lub prywatnego (*acte authentique ou privé*). Dorozumiane przyjęcie spadku następuje wówczas, gdy spadkobierca dokona czynności, która wskazuje na jego zamiar przyjęcia spadku i której nie miałby prawa dokonać, gdyby nie był spadkobiercą.

Jeżeli chodzi o odrzucenie spadku, przepisy kodeksu cywilnego stanowią, że należy go dokonać w sekretariacie sądu pierwszej instancji (*tribunal de première instance*) w okręgu, w którym doszło do otwarcia spadku. Oświadczenie o odrzuceniu spadku wpisuje się do specjalnego rejestru przewidzianego do tego celu.

Ze względu na skutki oraz prawa i obowiązki, które mogą wynikać z dziedziczenia, zaleca się zasięgnięcie porady notariusza zarówno przed przyjęciem, jak i odrzuceniem spadku.

5.3 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zapisu?

Luksemburski kodeks cywilny nie przewiduje szczególnych reguł w tym względzie, natomiast w orzecznictwie stosuje się zasadę, według której przyjęcia zapisu [zarówno zapisu uniwersalnego (*legs universel*), zapisu pod tytułem ogólnym (*legs à titre universel*), jak i zapisu dotyczącego konkretnego składnika majątku (*legs particulier*)] można dokonać w dowolny sposób.

To samo odnosi się do odrzucenia (*répudiation*) zapisu dotyczącego konkretnego składnika majątku. Zapis można odrzucić między innymi w sposób dorozumiany, na przykład poprzez odmowę realizacji zobowiązań związanych z zapisem.

Jeżeli chodzi o odrzucenie zapisu uniwersalnego lub zapisu pod tytułem ogólnym, niektóre sądy wymagają dochowania wymogów formalnych przewidzianych dla odrzucenia spadku, natomiast inne uważają, że zasady te nie mają zastosowania.

5.4 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zachowku?

Do przyjęcia prawa do zachowku stosuje się zasady opisane powyżej.

Zrzeczenie się prawa do zachowku wymaga złożenia oświadczenia w sekretariacie sądu właściwego dla miejsca otwarcia spadku. Oświadczenie to wpisuje się następnie do specjalnego rejestru.

6 Proszę krótko opisać postępowanie spadkowe na podstawie prawa krajowego, w tym dział spadku i podział składników majątku (w tym informacje, czy postępowanie spadkowe jest wszczynane z urzędu przez sąd lub inny właściwy organ)

Wszczęcie postępowania spadkowego następuje z inicjatywy spadkobiercy lub spadkobierców przed notariuszem wybranym przez spadkobierców lub wskazanym przez spadkodawcę. Postępowanie spadkowe obejmuje wszystkie czynności niezbędne do uregulowania spraw związanych ze spadkiem.

7 W jaki sposób i kiedy dany podmiot staje się spadkobiercą lub zapisobiercą?

W chwili śmierci spadkodawcy jego majątek przechodzi bezpośrednio na spadkobiercę. Nie oznacza to jednak, że spadkobiercy muszą przyjąć spadek (zob. powyżej).

Aby zostać spadkobiercą należy:

- posiadać podmiotowość prawną w chwili śmierci spadkodawcy (oznacza to, że spadkobierca musiał przynajmniej zostać już poczęty, a następnie urodzić się żywym);
- nie być wyłączonym od dziedziczenia z mocy prawa, co ma miejsce w przypadku:
 - osób ubezwłasnowolnionych;
 - lekarzy, pracowników służby zdrowia i farmaceutów, którzy uczestniczyli w leczeniu choroby, na którą spadkobierca zmarł, jeżeli testament na ich korzyść sporządzono w czasie tej choroby;
- nie zostać wyłączonym od dziedziczenia ze względu na uznanie za niegodnego (*indignité*).

W odniesieniu do zapisów stosuje się odpowiednio postępowanie w sprawie wykonania zapisu (*délivrance de legs*) lub postępowanie w sprawie stwierdzenia nabycia zapisu (*envoi en possession*).

8 Czy spadkobiercy odpowiadają za długi spadkowe, a jeżeli tak, na jakich warunkach?

Tak, jeżeli spadkobiercy przyjęli spadek wprost.

Należy jednak zauważyć, że po otwarciu spadku spadkobiercy mogą również przyjąć spadek z dobrodziejstwem inwentarza (*sous bénéfice d'inventaire*).

Skorzystanie z tej możliwości oznacza, że spadkobiercy odpowiadają za długi spadkowe wyłącznie do wysokości aktywów otrzymanych w spadku i mogą nawet zostać z nich zwolnieni, jeżeli przekażą wszystkie aktywa wchodzące w skład spadku wierzycielom i zapisobiercom.

9 Jakich dokumentów/informacji wymaga się zazwyczaj w celu zarejestrowania nieruchomości?

Spadkodawca może wyznaczyć dowolne osoby pełnoletnie jako wykonawców testamentu.

Rolę zarządcy masy spadkowej (*administrateur de succession*) opisano poniżej.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 września 1905 r. w sprawie wpisów dotyczących praw rzeczowych do nieruchomości, z późniejszymi zmianami (*loi modifiée du 25 septembre 1905 sur la transcription des droits réels immobiliers*), wszelkie czynności prawne między żyjącymi, zarówno odpłatne, jak i nieodpłatne, dotyczące praw rzeczowych do nieruchomości, z wyjątkiem praw pierwszeństwa i hipoteki, podlegają wpisowi do księgi wieczystej w Biurze Zabezpieczenia Hipotecznego (*bureau de la conservation des hypothèques*) w okręgu, w którym znajduje się ta nieruchomość. Artykuł 2 tej ustawy stanowi, że podstawę wpisu mogą stanowić jedynie orzeczenia sądu, dokumenty urzędowe i akty administracyjne.

9.1 Czy wyznaczenie zarządcy jest obowiązkowe czy obowiązkowe na wniosek? Jeżeli jest to obowiązkowe lub obowiązkowe na wniosek, jakie czynności należy podjąć?

Luksemburskie prawo spadkowe przewiduje trzy sytuacje, w których konieczne jest ustanowienie zarządu masy spadkowej.

1) Zarząd spadku nieobjętego

W przypadku spadku nieobjętego (*succession vacante*) właściwy sąd pierwszej instancji powołuje kuratora spadku na wniosek osób zainteresowanych lub prokuratury i powierza mu zarząd masą spadkową.

2) Czynności zarządu w przypadku przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza

W tym przypadku za zarząd masą spadkową odpowiada spadkobierca przyjmujący spadek z dobrodziejstwa inwentarza. Jest on zobowiązany złożyć sprawozdanie ze sprawowanego zarządu wierzycielom i zapisobiercom.

Zgodnie z luksemburskim orzecznictwem integralną częścią czynności zarządu jest m.in. obowiązek odzyskania wiarytelności wobec masy spadkowej.

W drodze wyjątku sądy mogą powierzyć sprawowanie zarządu osobie trzeciej. Zgodnie z luksemburskim orzecznictwem jest to możliwe wówczas, gdy spadkobiercy korzystający z przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza narażają – przez zaniechanie, nieprawidłowe zarządzanie lub niekompetencję – na niebezpieczeństwo interesy wierzycieli spadkowych i mogą wyrządzić im szkodę.

3) Czynności zarządu w przypadku współwłasności masy spadkowej

W przypadku współwłasności masy spadkowej przewodniczący właściwego sądu okręgowego może wskazać jednego ze współwłaścicieli jako zarządcę masy spadkowej.

9.2 Kto jest uprawniony do wykonania rozrządzenia na wypadek śmierci lub zarządzania masą spadkową osoby zmarłej?

Spadkodawca może wyznaczyć dowolne osoby pełnoletnie jako wykonawców testamentu.

Rolę zarządcy masy spadkowej opisano powyżej.

9.3 Jakie uprawnienia przysługują zarządcy?

Zob. powyżej.

10 Jakie dokumenty zgodnie z prawem krajowym są zazwyczaj wydawane

w toku i na koniec postępowania spadkowego, by poświadczyć status i prawa beneficjentów? Czy mają one szczególny skutek dowodowy?

Jest to urzędowy dokument zwany notarialnym poświadczeniem dziedziczenia (*acte de notoriété*) sporządzony przez notariusza, który posiada podwyższoną moc dowodową.

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

■ Ostatnia aktualizacja: 27/12/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.